

PHẦN 5

3. Quỷ Nhập

Bà Lệ Thủy dậy thật sớm và dặn Hai Sương:

- Bữa nay tao có khách, tụi bay lo đi chợ làm thức ăn đãi khách.

Hai Sương hỏi lại:

- Khách bao nhiêu người thưa bà?

- Khoảng bốn năm người!

- Dạ, là đàn ông hay đàn bà, khách chỉ ăn cơm hay khách nhậu ạ?

Bà Lệ Thủy bảo:

- Khách toàn đàn ông. Mà mua cho tao một nửa con chó.

Hai Sương sững sốt:

- Bà... bà nói mua con gì?

- Mua thịt chó! Mà kêu xe đi xuống Trại Mát. Ở đó có bán thịt chó làm sẵn, mua về và chỉ làm đúng một món nướng cho tao thôi.

Hai Sương xanh mặt:

- Con... con đâu có biết làm thịt chó. Con cũng không quen mùi nữa...

- Không quen rồi se quen. Dem về đây rồi tao sẽ chỉ cho cách làm.

Trước thái độ kỳ lạ của bà chủ, Hai Sương thấy hơi kỳ lạ. Bà ta ở nước ngoài về mà sao lại bảo nấu món thịt chó đãi khách?

- Mà ngạc nhiên vì tao bảo làm món thịt chó hả?

Không ngờ bà ta hiểu thấu tâm trạng mình, nên Hai Sương hơi lúng túng:

- Dạ... con chỉ lo món thịt chó hơi lạ, xưa nay đâu nghe ai đãi khách...

Bà Lệ Thủy bỗng phá lên cười:

- Người ta không đãi mà mình đãi mới hay! Và lại những người này phải đãi họ thịt chó họ mới thích.

Hai Sương biết tính chủ, càng nói thì bà càng bảo lưu ý của mình, nên chị ta vừa lấy xe máy ta mà vẫn còn thắc mắc, nhưng vẫn đi mua. Khi chạy xe tới Trại Mát, vùng ngoại ô của thành phố Đà Lạt thì Hai Sương mới càng lúng túng hơn, bởi nhìn quanh chẳng thấy nơi nào bày bán thịt chó. Mà hỏi thăm thì Hai Sương lại không dám, bởi ai đòi một phụ nữ lại đi tìm mua thịt chó?

Còn đang hoang mang, bỗng có người hỏi từ bên ngoài đường:

- Có phải cô kiếm mua thịt chó không?

Hai Sương giật mình:

- Dạ... dạ phải. Nhưng sao anh lại biết?

Người đàn ông trung niên cười cười:

- Thấy cô ngơ ngác thế kia thì biết ngay mà! Nhưng nói cho vui thôi, chứ đã có người dặn rồi, cô cứ lấy thịt mà mang về, khỏi phải trả tiền.

Hai Sương càng ngạc nhiên hơn:

- Có phải bà chủ tôi dặn không?

Người đàn ông lắc đầu:

- Cô không cần biết. Hãy mang về đi.

Ông ta vừa nói vừa đưa cho Sương một cái túi nhựa và dặn:

- Đem về nhà hãy mở ra, và chỉ cần làm theo hướng dẫn ghi trong giấy là sẽ có món ngon ngay.

Hai Sương xách cái giỏ mà tay run run. Từ nào đến giờ cô có biết thịt chó nó ra làm sao, cứ tưởng tượng nguyên con chó mới làm thịt nằm trong giỏ là Sương đã muốn nôn ói rồi.

Chị ta gồng mình cầm lấy và cầm đầu đạp xe như bay trở về nhà.

Vừa tới cổng nhà đã thấy thấp thoáng mấy người khách lạ đứng trong sân. Bà Lê Thủy nhìn ra giục:

- Mau đem vào đi, còn chân chừ gì nữa.

Rồi bà quay sang một người khách trẻ và bảo:

- Đã có cậu này rồi thì mày giao món chịt đó cho cậu ấy làm.

Nói xong, bà ta lại hướng về người đàn ông có tuổi đang đứng quay mặt vào trong và nói:

- Món ăn này mình ăn ngay tại sân thích hơn anh!

Người đàn ông quay lại, thì ra ông ta là Ba Minh. Nghe hỏi, ông ta miễn cưỡng đáp:

- Ừ cũng được. Mình vừa ăn vừa nói chuyện! Tốt nhất là chị không nên để cho mấy người làm ở ngoài này...

- Anh yên tâm, sẽ chỉ có đám mình thôi. Nào, mời cùng ngồi quanh bàn đá này, trong lúc cậu gì đó mang gói thịt tới đây, ta bày lên bàn rồi đưa bếp lò ra sau.

Tên đàn em của Ba Minh đặt chiếc giỏ lên bàn, vừa định mở ra thì đã bị bà Lệ Thủy ngăn lại:

- Không, vinh dự này phải để cho anh Ba chứ!

Ba Minh cười rất gượng:

- Ai cũng được mà, đâu hề gì.

Ông ta nói thế nhưng vẫn đưa tay mở dây cột giỏ ra. Gói khá lớn lại cột hai ký, nên phải mất gần nửa phút ông ta mới mở bung được lớp bọc bên ngoài. Vừa nhìn thấy vật bên trong thì Ba Minh đã kêu thét lên:

- Trời ơi!

Trước mặt ông ta và mọi người là một chiếc đầu lâu người, chứ không phải con chó. Mà cũng không phải cái đầu lâu bình thường, bởi tuy đã nằm rời thân thể, nhưng đôi mắt của cái đầu ấy vẫn còn chớp mắt như người sống!

Bọn thủ hạ của hắn do đứng bên ngoài nên nhanh chân chạy đi, còn Ba Minh thì cứng đờ một chỗ! Tuy nhiên, cũng chỉ chạy được mấy bước rồi chẳng hiểu bị gì mà đều đứng khựng lại như bị chôn chân xuống đất!

Bà Lệ Thủy bỗng dưng phá lên cười:

- Lũ giết người mà cũng biết sợ xác chết sao?

Nghe giọng bà là lạ, Ba Minh nhìn sững và lắp bắp hỏi:

- Chị Thủy, có phải là chị không?

Bà Lê Thuỷ vẫn giọng cười khác thường:

- Nếu không phải thì là ai? Trước tiên, anh hãy nhìn vào cái đầu lâu kia xem là ai cái đã!

Ba Minh nhìn xuống lần nữa và lần này còn thét lên kinh hoàng hơn lần trước:

- Ly Ly!

Rõ ràng cái đầu của bà Ly Ly đang nhìn ông với đôi dòng lệ đang tuôn trào hai bên khoé mắt! Ba Minh vội lấy và ôm đầu lâu vào lòng, vừa khi ấy có một tiếng rú lạ thường cất lên từ đầu lâu ấy, và... Ba Minh bật ngựa ra, buông rơi chiếc đầu lâu lăn lông lốc dưới đất.

Bọn đàn em hẳn nhìn rõ mọi diễn biến, cả bọn chúng đều líu cả lưỡi, muốn kêu lên mà cũng không làm sao mở miệng được. Cho đến khi bà Lê Thuỷ vụt đứng lên, tiến về phía chúng và cất tiếng hỏi:

- Đứa nào làm hư thủng xe của Hoàng Lộc?

Vừa hỏi, bà vừa chỉ thẳng vào một tên gọi là Hùng Sùi:

- Chính mày phải không?

Tên này vừa mở miệng định chối thì bỗng hẳn thét lên đau đớn. Nhìn lại thì đã thấy miệng hẳn đầy máu, một phần lưỡi của hắn đã rơi xuống đất!

Những tên còn lại kinh hoảng nhưng cũng đành đứng như bị trời trồng, cho đến khi bà Lê Thuỷ hỏi tiếp:

- Thằng nào bỏ thuốc mê vào ly nước cho vợ Hoàng Lộc uống?

Bốp! Chát!

Vừa hỏi xong thì bà giương thẳng tay tát vào hai bên má thằng đàn em tên Năm Gà:

- Chính mày chứ còn ai vào đây!

Lại một cái lưỡi nữa rơi ra cùng lúc với tiếng kêu thảm thiết của tên nọ!

Đến lượt Ba Minh. Nãy giờ ông ta đã thất kinh hồn vía, vừa run vừa muốn chạy trốn, nhưng cũng là lúc bị gọi tên:

- Tụi nó chỉ là tay sai, được chủ sai đâu thì làm đó! Còn ông, ai đã sai bảo ông? Ông lý giải là do sợ con gái mình không lấy người chồng giàu phải không?

Cho nên ông bằng mọi giá phải loại đối thủ của mình. Hành động đó của ông đã khiến cho người phụ nữ trót yêu ông mà cả đời phải hy sinh, chịu tội nguyên do ông cho uống nhầm thuốc phá thai, rồi vì ông mà bà ta phải chịu cảnh xa chồng, do người đàn ông kia không thể nào chịu nổi cảnh vợ mình mê một tay trùm xã hội đen như ông. Bây giờ bà ấy đã chết, bởi biết ông gây ra tội ác tày trời. Ông còn muốn gì nữa? Còn đưa con gái ông sắp về nước phải không?

Ba Minh gào lên, van lơn:

- Đừng, xin đừng hại tới con tôi. Mọi tội lỗi là do tôi, con gái tôi không biết gì hết, nó cũng không muốn làm theo tội ác của tôi đâu!

Ông ta vừa cử động tay chân được thì cũng là lúc cái đầu lâu của bà Ly Ly tự nhiên lặn đến dưới chân. Thuận tay, ông ta cúi xuống ôm lấy và nức nở khóc.

Nhưng lạ lùng thay, bỗng nhiên ông ta phát tru lên một tiếng thật dài, thật kinh khủng, rồi phóng mình xuống đất! Lúc đó Hai Sương và vài người nữa trong nhà nghe tiếng gào thét bên ngoài đã chạy ra nhìn, và sững sốt khi nhìn thấy Ba Minh vừa nhảy xuống đất đã biến thành một con chó mực to tướng.

Hai Sương là người xách chiếc giỏ thịt chó về cho nên chị ta càng thêm kinh hãi khi nhìn thấy hiện đó. Chị líu cả lưỡi:

- Ông... ông ta...

Khi ấy bà Lệ Thủy quay lại và nói to cho người nhà nghe:

- Kẻ ác nhân này đã dền tội rồi đó, vậy bà chủ của mấy người cũng được tha từ nay. Và hãy nói với bà ta không được đối xử với con cháu mình như vậy nữa!

Nói dứt lời thì như cái bóng, hình hài bà ta thành sương khói biến mất...

Sáu Xinh đứng bên cạnh nói với Sương:

- Bà ra coi, sao bà chủ mình biến đi đâu?

Hai Sương thất thần:

- Kỳ quá...

Chợt chị ta nhớ ra, bảo:

- Hồi nãy nghe bà ấy nói gì không? Tại sao bà ta nói là đã tha cho bà chủ mình rồi? Vậy bà ta là ai?

Họ chẳng hẹn mà cùng chạy vào nhà, gõ cửa phòng bà Lệ Thủy:

- Bà chủ ơi!

Họ gọi đến khàn cả cổ mà vẫn chẳng có tiếng trả lời, mà bên trong lúc ấy hình như có âm thanh ú ớ.

Hai Sương nói:

- Mình tông đại cửa vào thôi, biết đâu bà chủ bị nạn gì đó!

Họ tung được cửa thì vừa kịp nhìn thấy bà Lệ Thuỷ ngã lăn xuống sàn nhà.

- Bà chủ!

Họ vực bà dậy thì vừa lúc bà Lệ Thuỷ tỉnh lại, sợ hãi hỏi:

- Nó đâu rồi?

Hai Xinh hỏi:

- Bà chủ hỏi ai?

- Nó... vợ thằng Lộc...

Sau khi hoàn hồn lại, bà kể:

- Tao đang ngủ trong này chợt thấy có ai đè lên thân thể, rồi cổ tao như bị chặn ngang, không nói hay kêu la gì được. Mà cả chuyện ngồi dậy cũng không thể.

Hai Sương ngỡ ngác:

- Vậy người nãy giờ ở ngoài sân tiếp khách là ai? Rồi hồi sáng này có phải bà sai con đi mua thịt chó không?

Bà Lệ Thuỷ tròn mắt kinh ngạc:

- Tao bảo mua thịt chó làm gì? Mà từ sáng tới giờ tao có ra khỏi phòng đâu, tao bị ai đó đè cứng trên giường này như tụi bay thấy đó!

Mọi người như từ trên trời rơi xuống, nhất là Hai Sương, chị ta ngẩn người một lúc rồi tự hỏi:

- Phải chăng là... vợ Hai?

Sáu Xinh nghe vậy liền hỏi:

- Oan hồn cô Mỹ Dung hả?

Hai Sương như người mất hồn:

- Oan hồn! Đúng là oan hồn!

Lan Hương vừa bước xuống phi trường, mới bước vào phòng chờ lấy hành lý thì đã thấy một thanh niên đưa tay vẫy vẫy ở cửa đợi. Lúc đầu tưởng là vẫy ai nên Hương không đáp lại, nhưng sau đó nhìn kỹ, cô thấy trên tay anh ta cầm một miếng bìa cứng đề tên LAN HUƠNG, thì cô giật mình tự hỏi:

- Chẳng lẽ là anh chàng này?

Cô lấy một mảnh giấy nhỏ trong túi áo khoác và đọc lại: Hoàng Lộc sẽ chờ ở phi trường.

Chỉ biết Hoàng Lộc trước khi đi du học, đã cách trên mười năm rồi, nên lúc này đứng trước mặt anh ta chắc gì Lan Hương đã nhớ. Tuy nhiên, khi nhìn lại một lần nữa anh chàng cầm tấm bìa đề chữ Lan Hương kia, cô nàng thầm nghĩ: vượt quá mong đợi của mình rồi!

Hương còn nhớ cách nay hơn một tháng, cô đã nhận được lá thư của cha, trong đó ông có viết:

“Ba đã tìm được cho con người con trai mà con mong đợi, thằng Hoàng Lộc mà trước khi đi du học con từng khen là đẹp trai, thông minh mà lại hiền lành. Mặc dù khi ấy Lộc mới có mười hai tuổi, còn bây giờ nó đã gần ba mươi, đang là một mẫu đàn ông khôi ngô tuấn tú, lại giỏi giang, giàu có. Ba má mà được nó làm rể thì còn hạnh phúc nào bằng!”

Cách ngày Hương về nước mấy hôm, cô còn nhận được một điện tín đánh từ quê sang, nói rằng khi về nước cô sẽ nhận được nhiều tin vừa xấu vừa tốt một lúc nhưng chính niềm hạnh phúc bất ngờ sẽ giúp cô vượt qua những tin gọi là xấu! Lúc đó, Lan Hương chưa hình dung được là chuyện gì. Cho đến hôm nay, suốt hơn mười giờ ngồi trên máy bay, cô nghĩ mãi mà vẫn chưa ra chuyện gì đang chờ mình ở nhà...

Sau khi lấy được hành lý, Lan Hương vừa đẩy xe ra tới cửa thân nhân đón thì Hoàng Lộc đã tiến đến gần và lên tiếng ngay:

Tôi là Hoàng Lộc, đến đón Lan Hương theo sự cho phép của hai bác, Lan Hương lịch sự, nhẹ giọng:

- Em đã được ba má nhắc nhiều về anh, nhưng không ngờ...

Lộc nói liền:

- Không ngờ gặp là thất vọng phải không!

Hai người cười vui và ngay từ phút giây ấy, họ đã thân nhau ngay. Điều này cả hai cũng không hiểu tại sao...

Đến khi Lộc lái xe đưa Hương về thẳng nhà mình thì thay vì ngạc nhiên, cô đã rất tự nhiên đi theo Lộc vào nhà và còn hỏi:

- Nhà có đủ phòng cho em ngủ lại không?

Hoàng Lộc đã chuẩn bị từ trước, anh chỉ về một căn phòng khang trang nhất trong nhà, đáp:

- Chẳng những có phòng mà còn là căn phòng đẹp nhất nữa!

Lan Hương không hỏi gì đến sự vắng mặt của cha mẹ mình, cho đến khi Lộc chủ động nói ra:

- Nếu bây giờ Hương nghe một tin buồn thì em sẽ làm sao?

Nàng bất ngờ hỏi:

- Anh muốn nói tới chuyện ba má em phải không?

Lộc gật đầu:

- Đúng vậy! Em có buồn lắm không?

Cô nàng sa nước mắt, nhưng vẫn tỉnh táo:

- Lúc ngồi trên xe anh, chẳng hiểu tại sao em lại nghe văng vẳng bên tai mình báo tin buồn này. Lúc đó em bàng hoàng, vừa muốn khóc lên thì bất chợt xe anh quẹo vào nhà, ngừng lại thì em như... một người khác. Bây giờ em chỉ bù ngùi một lúc rồi thôi...

Hoàng Lộc cầm lấy tay nàng, nói rất khẽ:

- Từ bây giờ em không còn là... Lan Hương nữa! Đúng hơn, em là Lan Hương, nhưng thực chất em là... vợ anh thật sự!

Lộc nói những lời này vừa nhìn Hương, cô nàng không có phản ứng gì, ngoài việc nhìn anh đắm đuối.

Sau đó, hai người đứng trước bàn thờ của Mỹ Dung, Hoàng Lộc lên tiếng:

- Anh đã làm theo đúng những gì em muốn rồi đó! Bây giờ Lan Hương đã về đây, cô ấy rõ ràng hoàn toàn không biết những gì cha mẹ mình làm. Cô ấy...

Lời của Lộc chưa dứt thì đã nghe chính miệng Lan Hương thốt lên:

- Em biết rồi, không quay lại nhìn em sao?

Hoàng Lộc quay lại nhìn và anh kêu lên thích thú:

- Em đây mà, Mỹ Dung.

Tiếng cười khúc khích của cô nàng vừa lúc cánh cửa lớn mà Lộc vừa mở lúc này bỗng dưng sập lại, đèn đang sáng cũng tắt ngúm. Chỉ còn lại tiếng reo vui của hai con người trong bóng tối:

- Làm người ta hết hồn!

- Cảm ơn em đã đền cho anh...

- Nhớ đây là phần thưởng dành cho con người trung thực, hết lòng yêu vợ của anh. Nếu anh lạng quạng thì chẳng những mất em luôn mà cả cái xác Lan Hương này cũng sẽ thuộc về người khác đó nghe!

- Ai đại gì mà để mất... cả hai!

Một cú nhéo đau điếng, mà người lãnh đủ chính là Hoàng Lộc. Anh chàng ráng nhịn đau, nhưng đến lúc chịu không nổi phải kêu lên:

- Đau, đừng nhéo chỗ đó em!

Trong bóng tối, hai người quỵện lấy nhau và có lẽ hạnh phúc sẽ ở với họ lâu lắm...

Chuyện Lan Hương và Hoàng Lộc thành hôn với nhau tuy diễn ra âm thầm, nhưng vẫn có một số người biết. Họ bàn tán với nhau:

- Thằng Lộc sao tệ quá, vợ mới chết chưa đầy sáu tháng đã lấy vợ khác rồi!

Người lại nói:

- Mà cũng lạ, nghe nói vong hồn cô Mỹ Dung linh lắm, mà sao lại chấp nhận cho người vợ mới của Lộc về ở trong ngôi nhà còn bàn thờ cô ta trong đó?

Mặc ai nói gì thì nói, Lộc và Lan Hương vẫn hạnh phúc bên nhau. Bà Lê Thuỷ vẫn ở Đà Lạt, nhưng thỉnh thoảng về Sài Gòn. Mỗi lần về, bà đều rất hoà hợp với Lan Hương, khác xa với thái độ hờ hững, đố kỵ với Mỹ Dung ngày trước.

Và nếu có ai nhìn thấy thì sẽ ngạc nhiên hơn, bởi bà luôn đứng trước bàn thờ của Mỹ Dung và lâm râm khấn vái rất thành khẩn. Có lần bà còn gọi Lan Hương lại gần, đứng trước bàn thờ và nói:

- Má biết lỗi của mình, biết được tấm lòng vị tha của con khi chấp nhận cho Lan Hương đem xác mình về nhập với hồn của con để làm vợ thằng Lộc. Má cảm ơn con...

Bí mật của Lộc và Lan Hương chỉ có bà Lê Thuỷ biết, và bà đã thề với lòng là sẽ mãi mãi giữ kín. Bởi vậy nhiều người ngạc nhiên tại sao Lan Hương từ lúc về nước chưa một lần về nhà thăm ngôi nhà của mẹ cô.

Ngôi biệt thự đồ sộ đó bị bỏ hoang... Tuy nhiên, khi tìm hiểu thì người ta mới phát hiện ra trong nhà không phải hoàn toàn vắng hoe mà thật ra còn có một... con chó mực rất lớn trú ngụ! Con chó đó là hiện thân của Ba Minh!

Ngôi biệt thự tuy không có người, nhưng chỉ có con chó ấy, nó đã giữ cho ngôi nhà luôn luôn ấm cúng như có người ở. Không một kẻ trộm nào dám léo hánh vào bởi đã từng có mấy lượt, kẻ tham lượ vào nhà và lập tức bị con chó cắn cổ, xé xác.

Chỉ có vợ chồng Lan Hương là biết chuyện. Họ thường tâm sự với bà Lê Thuỷ:

- Con chó mực đó là hồn của Ba Minh nhập vào. Ba Minh là kẻ đại ác, nên chết không thành ma mà thành quỷ. Tuy nhiên, nó đã bị Mỹ Dung khắc chế, nhốt nó vĩnh viễn trong ngôi nhà đó. Ở trong ngôi nhà thì nó chỉ là con chó tinh ranh, nhưng bình thường nó không có gì nguy hiểm. Trừ phi có ai đó tìm cách đưa nó ra ngoài, lúc đó nó sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm! Người bị nó nhập sẽ là quỷ nhập tràng, nguy hiểm khôn lường...

Bà Lê Thuỷ lo sợ hỏi:

- Sao con không diệt nó hẳn cho rồi, để như vậy sẽ có ngày...

Nhưng vong hồn Mỹ Dung đã quả quyết:

- Chỉ khi nào anh Lộc ruồng bỏ Lan Hương, tức ruồng bỏ con, thì lúc đó con mới để cho con chó mực thoát ra ngoài. Và lúc ấy nạn nhân đầu tiên sẽ là... Hoàng Lộc!

Hoàng Lộc cúi mặt vào tóc vợ, âu yếm:

- Trời có sập anh cũng không dám bỏ em nữa là...

HẾT